

ZDRÁV BUĎ, KDO HRÁŠ
Hail Thee Who Play (1968)
Michael McCLURE
pro PWF v roce 2008 přeložil Luboš Snížek

památce Jima Morrisona

OCH MÚZO,
PĚJ, KÉŽ JÁ JSEM MNOU, TEBOU,
MASEM,
mnou, já, bez klamu
– savecký muž
 stojím tu
 a duhové róby
 mizí a glóby
se vznáší nad mou dlaní.
VESMÍR V OSMÁCH
 mi víří kolem hlavy
v blikajících neónových tečkách flecích a skvrnách
a tlustých čarách triumfující energie
 kterou mám pod kůží.
Zvednu ten nůž, tu hůlku, s ostřím
 co se úží...
Ležím na kulatém, leštěném stole
 A VZTYČÍM SE
 abych opět sám sebou byl!!!!

!OCH POTENCE!
Být sám sebou poskvrněnou duší

DUCHEM ZAS

A NIC VÍC!

JSEM SVŮJ ABSTRAKT JENŽ ALCHYMISTA TĚLA
 učinil skutečným!
JSEM SVŮJ ABSTRAKT JENŽ ALCHYMISTA TĚLA
 učinil skutečným!

JSEM SVŮJ ABSTRAKT JENŽ ALCHYMISTA TĚLA
učinil skutečným!
A nic víc!
NIC MÍŇ NEŽ HVĚZDOU –
komorou a vakuolou.
Beze smyslu! Věcí! Cítím!

Nejsem zlato ani ocel!
Nejsem kov, síra, ani tekutý Merkur!!!!
Nejsem malina, co se mi v ústech drolí
se semínky, jež škrábou a mluví
o letním slunci, ani losos v tůni
jenž se protahuje, zmítá
na pláži z oblázků, aby vzdech soumraku zachytil
V JESKYNI SVÝCH SIL

a cítil jak sluneční paprsek slizem proniká

A CHYTAL TRŮPYT.

JSEM NIC NEŽ PAŽE A NOHA
jež se odráží od šlehajícího ostří
žáru
A NIC VÍC!!!!
!OCH MŮZO!
!OCH JÁ!

TOHLE JE KUPIDOVA TVÁŘ s úšklebkem Eróta;
to jsou ty tvářičky jimž je maska příliš
tenká.

Ty oči jsou otvory na dohled čehosi uvnitř.
Směji se, pláču, končím s tím
co víří a blýská v baňce
jak potopená plachetnice
nebo socha v jasné noci
KOLEM MNE!!!

TOHLE JE MÉ MASO!
Planoucí srst!
má brada je sekyra
šlehající bič
něžná věc
jako můry a vosk
jež bíle září
v mé záři!

KRK JE SLOUPEC MÉHO MASA.

Zářím na tebe
– belhavá, těžká váha, co se neschová
v zbabělosti nebo hrůze
v prstech, peří, listech nebo oceli.
JSEM SVŮJ ABSTRAKT JENŽ ALCHYMIŠTĚ TĚLA
UČINIL SKUTEČNÝM!

JSEM SILUETOU KTERÁ SE HÝBE TMOU
profil jenž útok podniká
na prostor a stává se masem
jež se hýbe uvnitř...
ALE JSEM VNĚ, V ÚDOLÍ KDE SE DUŠE
tvoří.
Můj mozek je opět napaden
očima tím oknem na svět
jež vede ke hvězdám, mlhovině a vírům
jež se noří do srdce hmoty.

A JÁ SVĚTLO JSEM!!!!

JSEM JESKYNĚ

JSEM

ČIN
UVNITŘ!!!!

JSEM CENZOR TAM KDE KOUŘ PARFÉMU
TVOŘÍ MÉ SNY.
Jsem melodie která křičí
o ticho na ráhně
jež vede příd'.
Jsem kružbou větru jenž fíčí
do plachet
a také tvory jež v stepi spí.
VIDÍM ŽE *VŠECHNO* JSOU LIDÉ!

MUČITELÉ KTERÍ UPALUJÍ DĚTI
NEJSOU ANI ČERNÍ ANI BÍLÍ
ale Lidé!
Opět si obléknou své róby duhové!
Ty hrůzy v noci jsou skutečné!

JSEM RŮŽE!!!!

CELÝ PROSTOR SE ZKROUTÍ DO TVARŮ MASA

a já jsem SVOBODNÝ!
IMAGINACE MI DÁVÁ TO CO JSEM!!!!
Obraz ženy v mé hlavě sám od sebe vzplane
– své sukně zvedám
ze sametu, hedvábí, krajky či olova.

Žádné bolesti nejsou
NEŽ TY USKUTEČNĚNÉ!
Činí se v bilionech shluků hvězd
a samy sebe stvořit chtějí mezi těly
svých zavražděných.
Jsou nahými raněnými draky ve svých sférách
a betonových pokojích s filmy na stěnách
a zapomínají, že jsou savčí lidé!

JÁMY POD OČIMA
JSOU TRHLINY V
NOCI, KDE SERAFOVÉ DLÍ.

Věci jež týrám jsou mň
než nic.

Mučím tělo a laskám zóny
kde mládí ještě sílí.

VŠAK VIZ TYTO SAVČÍ LIDI

a slyš jak jim hrana zvoní
jak miliardou obrazovek zní
(a ozvěnou vrací každou vibraci
každý počitek

v extázích zkroucených rukou.) Výjevy
se řadí jeden za druhým a mizí
v nekonečnu. OCH,

ŽEHNEJ

jejich bolestem a nadobro je zab!!!!!!
Dovol jim vrátit se a nikdy nezavrhni
elfy a červy až nastoupí.

ZASTAV TY KDOŽ ZABÍJÍ ANIŽ
JIM HRDOST VELÍ!

Vidím že *VŠECHNO* jsou lidé!

LEV I LVICE CO
V STEPI SPÍ
jsem já.

Brokátové závěsy přede mnou
se rozhrnou a vidím mouchu
po okrové trávě lézt.
– Slyším jak mluví.
Žádná srdnatá bytost není tak slabá
aby měla hmotu
velikosti nebuly.
Útesy jsou rychle se pohybující
siluety.
Leviatanské tvary
jimiž smích otrásá
jsou jen drobné hrozny
pod mikroskopem.
NEBE JE PODLAHOU NA NÍŽ SPÍM.
Bůh a Bohyně mi klepou na dveře.
BŮH JE ZDE
v opilé náladě
ve vzduchu visí!

!OCH NE!

Netopýr a vize krouží kolem
špičky prstu
Dotknu se rtu
– nebo čehokoliv – ve své skrýši.

OCH NEZABÍJEJ!
ŽEHNEJ
těm kdož tě stále milují
ANEBO RYCHLE.
MASA věcí onemocní
pod pohledem shnilých očí;
CHLÍVY
Ráje jsou plné Cherubínů.

Měsíc září na černi
v hlubinách
a letí se mnou.
Jsem ČLOVĚK!
Jsem strom!
Měsíc nade mnou drží
ruce rozpažené
v zářících paprscích.
Žiji a bojuji v proudech
výbušné Radosti a Nenávisti.
Žehnej Bohu jenž mne ctí!

PRAVÁ CHVÍLE JE USKUTEČNĚNÁ MINULOST!

SRDCE JE SÍTÍ

k prohledání vnitřku chromovým stiletem.

!!!!OCH NE!!!!

OCH NE!!! OCH NE!!!

Čerň je sázka

uzavřená mezi bohy a démony.

Nepřítomnost všech věcí je jenom duch

vsazený do díry v nicotě

odkud mi kyne. Neexistuje žádný strach

ať je to kdekoli.

Siluety andělů se míhají v masité dlani.

NEEXISTUJE MOKRÉ

ani suché

vyjma míst jichž

se dotýkám.

TOHLE JE NOC ZMĚNĚNÁ V SNĚHOVÝ DEN

s krystalky na rtech a špičce

jazyka

a my jsme snílci natlačení na okenní sklo.

!!!OCH NE – Ó ANO!!!

ZDRÁV BUĎ, KDO HRÁŠ.

!ZDRÁV BUĎ, KDO HRÁŠ!